

kunde jeg ønske, at Revisionen havde været noget grundigere. I sidste Nummer af „Folkeskolen“ er Lovforslaget omtalt og betegnes der som en ny Lap paa Skolelovgivningen, og der skrives nogle bitre Ord om, at det synes, som om man vil gaa frem overfor vor Skolelovgivning med kun ganske stykkevis Reforme. Jeg synes, der er nogen Grund til den Bitterhed, der vises i „Folkeskolen“, naar man betragter det Indhold, Lovforslaget har. Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til de enkelte Paragraffer.

I § 2, hvor Talen er om den Prøve, som de Børn skal underkastes, der ikke har gaaet i Folkeskolen, hedder det, at de skal vise sig at være „i Besiddelse af samme Grad af Kundskab og Færdighed i „de almindelige Skolefag“, som Børn af samme Alder i Gennemsnit opnaar i Folkeskolen.“ Paa det tilsvarende Sted i Loven af 1855 hedder det: „i de foreskrevne Undervisningsgenstande“. Men ser man paa den Betænkning, der blev afgivet her i Tinget i Samlingen 1911—12, da man behandlede det store Lovforslag om Bestemmelser vedrørende Skolevæsenets Styrelse m. v. udenfor København, ser man, at hele Folketingsudvalget, altsaa Medlemmer af alle Partier, ved den Lejlighed blev enige om, at en saadan Prøve for Børn, der var underviste i Hjemmene eller privat, kunde foregaa paa en noget anden Maade, naar Forældrene ønskede det. Da jeg et Par Gange vil vende tilbage til den Bestemmelse, man i Udvalget var enedes om at indsætte i dette Skolelovforslag, vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse citere den. Hele Udvalget foreslaar, at der efter § 38 indsættes en ny Paragraf, der lyder saaledes: „Børn i 7—14 Aars-Alderen, som undervises i Hjemmet, er forpligtede til, naar saadant forlanges, at møde til en aarlig Eksamen i en af Kommunens offentlige eller private anerkendte Skoler. Fremlægges der Attest fra en Præst i Folkekirken eller fra en evangelisk-luthersk Frimenighed (jfr. Lov Nr. 71 af 1. April 1911) om, at de er forsvarligt underviste i Religion, kan der, hvis Forældrene ønsker det, kun kræves Overhøring i Læsning, Skrivning, Regning og skriftlig Dansk“. Ser jeg paa Kravene i Loven af 1855 og Kravene i det foreliggende Lovforslag, synes jeg, der her er Tale om et Tilbageskridt fra det, man var blevet enig om i Samlingen 1911—12. For hvad skal der forstaas ved „de almindelige Skolefag“? Der skal vel forstaas mere end det, man var enig om i det nævnte Udvalg, naar

det der siges, at Overhøringen indskrænkes til Overhøring i Læsning, Skrivning, Regning og skriftlig Dansk. I sidste Nummer af „Højskolebladet“, hvori Lovforslaget er omtalt og hilst med den Velvillie, som alle Venner af Skolefrihed har vist det, beklages det, at man ikke har taget Hensyn til den Enighed, der var opnaaet i Samlingen 1911—12.

Det hedder ogsaa i den foreslaaede Paragraf, jeg tillod mig at citere, at Børnene skal møde, naar saadant forlanges. I Lovforslaget her hedder det, at Børnene skal møde „regelmæssigt efter Tilsigelse“. Det forekommer mig, at vi ogsaa her staar overfor noget af et Tilbageskridt i Henseende til, hvad der naaedes i 1911—12, idet Kontrollen er blevet noget skarpere. Nu vil jeg for mit personlige Vedkommende erkende, at jeg er en stor Skeptiker overfor Nyttens og Betydningen af hyppige Eksaminer, navnlig med Hensyn til mindre Børn. Jeg tror ikke, de betyder meget, og at man faar meget at vide om, hvad Børn egentlig kan, og jeg tror ikke, det offentlige ved at holde Eksamen, navnlig overfor mindre Børn, har saa ret meget ud af det. Men disse Eksaminer kommer vi ikke udenom, saadan som Forholdene er. Der staar i Lovforslaget, at disse Eksaminer skal finde Sted i Folkeskolen eller i en anerkendt Privatskole efter Skolekommissionens Skøn. Jeg vil her nævne et Ønske, som findes mange Steder, navnlig hvor der er Tale om Børn fra mange Hjem i Nærheden af hverandre, der undervises i Hjemmene. Det gaar ud paa, at en saadan offentlig Prøve ogsaa maatte kunne finde Sted i et af Hjemmene, hvor Børnene fra de forskellige Hjem kan samles til Eksaminationen. Jeg kan ikke med min bedste Vilje se, at der kunde være noget i Vejen for at træffe en saadan Ordning, naar man viste Forstaaelse for det fra forskellige Sider. Jeg kunde tænke mig, at man endda kunde gaa noget videre end Bestemmelsen i § 5, hvor der, for at der kan holdes Eksamen i en privat Skole, kræves, at den skal have mindst 10 undervisningspligtige Børn. Jeg kunde tænke mig, at dette Elefantals nedsattes; det kunde ikke være uoverkommeligt.

§ 3 handler om Forholdet til Religionsundervisningen. Det hedder om dette Forhold i den tilsvarende Bestemmelse i det før citerede Forslag af Udvalget i Samlingen 1911—12, at der skal gives Attest for, at Børnene er forsvarligt underviste i Religion. Derved kan man slippe for den offentlige Kontrol med, hvad de